

extraordinari, cosa poc freqüent en un lloc dominat per la influència Atlàntica i on la boira i les pluges són habituals. El descens serà de 980m, passem pel Collado de Padiorna, la Vega de Liordes i el Canal del Embudo, i per fi tenim a la vista el punt de partida, Fuente Dé. El darrer tram de descens es fa interminable i en arribar a l'explanada del Telefèric, tornem a sentir l'aclapament de la multitud que inunda els voltants. Què bé que s'estava allà dalt!!

Dinem al càmping i a la tarda, ja dutxats a discreció i descansats, tornem a Potes a fer una volta i decidir en quin restaurant farem el nostre sopar-homenatge.

Divendres 13. Hem anat a relaxar-nos i a descansar a la ribera d'un rierol, però com que el dia és solejat i calorós, acabem per anar a un càmping amb piscina, on dinem i passem la tarda en la piscina. Ha sigut el nostre dia de descans, demà tornem a casa.

Dissabte 14, Sense incidents, arribem a Granollers. Ha sigut una setmana que crec que cap de nosaltres oblidarà mentre visqui. Tant debò el 2010 puguem muntar una sortida de característiques semblants.

Bona gent ha integrat el grup:

Laia, Núria, Sílvia, Ferran, Joan Anton, Krishna i Xavi.

Travessa pel Pallars, al voltant de la Pica d'Estats

Pont de l'Onze de Setembre. Què tal fer la Pica d'Estats? Potser és un plantejament típic, una data assenyalada per fer el pic més alt i un dels emblemàtics de Catalunya. Però potser per això, hi ha també el dilema que ens podem trobar amb molta gent, que com nosaltres ha pensat el mateix.

Però hi ha diverses maneres de fer la Pica que no sigui per la normal (per la Vall Ferrera), ni per la banda Francesa: una és fer-la des de la banda de Tavascan.

L'idea d'aquesta travessa sorgeix farà un parell d'anys, fent el Pic de Mont-roig. Ja aleshores varem quedar bocabadats d'aquelles valls i la seva quietud, i ja feia temps que rondava fer una volta una mica més àmplia per aquella zona. I va aparèixer la idea de fer la Pica tot fent la travessa: Tres dies de travessa, sortint des de Tavascan, i fent nit als refugis lliures de Broate i Baborte, per realitzar el segon dia el pic més alt de Catalunya.

Es plantejava una sortida dura: són tres dies amb desnivells considerables i distàncies llargues. A més, el fet d'anar de refugi lliure, ens fa portar molt més pes: a tot el pes de la motxilla de tres dies que hem de portar, hi hem de sumar les tendes per si ens trobem algun dels refugis ple.

Així que amb aquest panorama comencem a caminar des de la Borda de Montalto, a prop de Tavascan. Serem Laia, Nuri, Marta, Joan Anton, Toni Almirall, Mikel, Ferran i jo, en Xavi.

Comencem a caminar amb un temps fabulós i en mig d'un bosc frondós. El camí no triga a agafar alçada, i a cada gir ens obsequia amb paisatges reconfortants. Després de passar un pont i una cascada, i despistar-nos una mica, el camí deixa enrere la zona

Integrants de la sortida: Nuri, Marta, Tini, Joan-Anton, Mikel i Laia; Falten en Ferran i en Xavi, que fa la foto.

de boscos per elevar-se a una zona més rocallosa i despoblada. Tot seguint un riu que ens queda a mà esquerra, arribem al primer refugi, on passarem la següent nit: el refugi de Broate. Es tracta d'un refugi de xapa, a dins del qual -tot i el que pugui semblar des de fora- hi caben unes 18 persones, que gairebé són les que hi dormirem, ja que trobem un grup de 9 persones ja al mateix refugi.

Després de dormir mitjanament bé, ens aixequem al dia següent per seguir els passos del grup amb el que compartíem refugi, ja que han marxat abans que nosaltres cercant el mateix coll, el Coll de Guins de l'Ase. A pocs metres de sortir del pla on està ubicat el refugi, el camí s'encabrira i comença a pujar per rocs espadalats, passant per zones ermes, tot i que anem remuntant el curs d'un riu. Tot són pedres. Després de fer un mos, ja veiem el Coll en sí, però la pujada no és pas fàcil: és plena de pedres esmicolades i sorra que cauen mentre s'intenta pujar.

A la fi, arribem al mateix Coll cap al migdia. Les vistes són magnífiques: davant nostre la mateixa Pica